

CRÍTICA // TEATRE

'LAS MEMORIAS DE SARA BERNHARDT', gran Charo López

La vida plena de polèmiques de l'actriu francesa aquí amb prou feines queda perfilada

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER

AUTOR John Murell

TEATRE Villarroel

ESTRENA 21 de gener

El canadenc **John Murell** és l'autor d'aquesta aproximació a la figura de la mítica i gran actriu francesa **Sarah Bernhardt** (1844-1923), una dona que va fer de la seva pròpia vida un espectacle. Per fer-ho l'autor utilitza una suposada llarga conversa entre l'actriu (**Charo López**) i el seu secretari, **Georges Pitou (Emilio Gutiérrez Caba)** en què ella va recordant els moments més significatius de la seva vida particular i professional, i que formaran part de les seves memòries.

L'obra transcorre entre un capvespre i l'alba de l'endemà i mostra una **Bernhardt** gairebé sempre assegurada: un accident de treball va obligar a amputar-li una cama. Un marc viscontinià (**Gregorio Ucle** firma una escenografia crepuscular) permet un joc excessivament lineal i el desenvolupament d'un text mancat de crestes i massa pla. La feliç interpretació de l'actriu castellana i l'encert de recrear el personatge del secretari amb un punt d'humor (**Gutiérrez Caba** treu un gran partit a aquesta situació) porten la funció a bon port.

Els dèficits de *Las memorias de Sarah Bernhardt* estan en l'escassa força dramàtica del text original, que sempre es mou en un terreny d'absoluta superficialitat, sense entrar a fons en els estranys i polèmics racons de l'actriu francesa, que molts veuen com una clara precursora de l'actual *star-system*. El mateix director de l'obra, **José Pascual**, diu que **Bernhardt** va convertir la seva vida en un espectacle, cosa que no té continuació a l'escenari del Villarroel.

Las memorias de Sarah Bernhardt té, sens dubte, el seu punt fort en **Charo López**. Ja sembla un tòpic dir-ho, però estem davant una de les millors actrius del país. En aquesta cuidada representació, la seva presència en escena, la seva mirada, els seus gestos, la profunditat de la seva veu i aquella facilitat que sempre ha tingut per connectar amb els espectadors salven la fluïxesa d'un text que sembla més pensat per ser llegit que per ser portat a un escenari.

Costa, en definitiva, entregar-se a aquesta funció, viure-la a fons, conèixer les extravagàncies de **Sarah Bernhardt** i viure com a espectador les seves apassionades passions. Només ens queda **Charo López**.

Charo López i Emilio Gutiérrez Caba, en una imatge de l'obra.